

SZENT GYÖRGY-NAP – 2017

Jelige: „Lex minimi”

2017. április 22-én, szombaton tartottuk hagyományos Szent György-napi rendezvényünket.

A szervezők nevében *Kovács Zsófia* 10.N osztályos tanuló köszöntötte a vendégeket, a Boronkay-család megjelent tagjait, *Cseke Istvánné Boronkay Katalint* és *Csákány Györgyöt*, s az ünnepségünkön résztvevő, az egykori Lőwy Sándor Gépipari Technikumban 60, illetve 50 éve végzett öregdiákjait.

„*Miért szeretek tanítani? (...) Talán azért, mert olyan az egész, mint valami izgalmas halászat. Az ember nem tudja, mit fog, mit emel ki a tenger mélyéből. A válasz érdekel, amit kapok. Olyan izgalmas, ha igazán megértenek.*” *Agatha Christie* angol író gondolatát tolmácsolta műsorközlőnk az ünnepi megemlékezés mottójaként.

E találkozón a hagyományainknak megfelelően emlékeztünk meg névadónkról, *Boronkay Györgyről*, személyisége, pályája előtt tiszteltünk. Visszatekintettünk az elmúlt hónapokra, tanár és diák közös munkájára, eredményeire, és előrepillantottunk a jövőre, tervezve, keresve a megújulás lehetőségeit.

Az ünnepi program első epizódjaként *Fábián Gábor* igazgató urat hallgathattuk meg, aki ismertette a 2016/17-es tanév ed-

digi országos jelentőségű eredményeit, amit ezután Boronkay György mellszobrának koszorúzása követett. Egykori tanítványai: *Csendes Csabáné, Pádár Sándorné, Cserny Péter* és *Gyimesi Sándor* helyezték el a szobornál a tisztelet és az emlékezet koszorúit.

Az idei megemlékezésünk ünnepi gondolatait *Urbán Márta* tanárnő tolmácsolta, aki 1981 óta tagja az iskola tantestületének, hosszú éveken át volt az esti tagozat vezetője, majd a humán terület igazgatóhelyetteseként szolgálta az iskolát.

A beszéd elhangzása után *Kovács Zsófia* felidézte az igazgató úr sokat emlegetett mondatát: „*Mindenki tehetséges valamiben!*” Ennek jegyében egy olyan tanuló következett, akiről már biztosan tudható, egyvalamiben biztosan tehetséges: kiválóan harmonikázik. *Palánki Ábel* 9.C osztályos tanuló előadásában hallgathattuk meg *Brahms: V. magyar tánc* című művét.

A muzsika után következtek az iskola különféle korszakaiban végzett öregdiájkaink visszaemlékezései. Az egykori diákok közül először *Menyhárt László* szólalt fel, aki újságíró, televíziós szerkesztő, művészeti író, és 1967-ben végzett az akkori évfolyam „C” osztályában.

„*Boronkay tanár úr sokat hivatkozott a lex minimi-elvére. Mérnök-közgazdász volt, nyilván tudott William Senior angol közgazdász idevonatkozó politikatudományi elméletéről, mi szerint az életben, ha jól vivjük a küzdelmeinket kevés energiával kell minél nagyobb eredményt elérni. Ebben az intézményben sohasem szakbarbárokat akartak képezni, hanem Embereket, ehhez viszont olyan tanáraink is voltak, mint Gyuri bácsi is, akik példaértékű emberek voltak*” – elevenítette fel emlékeit az előadó.

A 60 éve végzett diákok nevében *Zopcsák László*, a Lőwyben 1957-ben az „A” osztályban érettségizett diákunk osztotta meg emlékeit, aki később hivatásos katonaként szolgált, egy légvédelmi rakétaezred parancsnoka volt.

„*Gépészmérnök szerettem volna lenni, ezért 64 éve beiratkoztam a jövőmet megalapozó iskolába, a 8-as számú Gépipari Technikumba. 1953-ban, már mindhárom osztályunknak volt tanterme és elkészült a tanműhely első változata is. A kezdeti 45 fős osztálylétszámunk a harmadik év elejére harminc fő alá csökkent. Élményt adó, gyakorlati munkára serkentettek a műhelyoktatók. Berecz Józsi bácsitól, Garami Tóni bácsitól fűrést, faragást, reszelést, esztergályozást, Horváth Laci bácsitól kovácslást tanultunk. Életem, s további pályám során, nagyon sokat köszönhettem a*

tanműhelyi gyakorlatoknak”.

A legfiatalabb öregdiáknak pedig nem egy beszédet mondott, hiszen ő egész másban tehetséges. 2012-ben hagyta el a Boronkay falait, az akkori évfolyam „P” osztályának végzőseként. *Marosvölgyi Gergely* programtervező informatikusként végzett Veszprémben tavaly júniusban. Diákkora óta mond verseket, 2016-ban Radnóti-díjas versmondó lett. Egy novellát hallottunk tőle, *Karinthy Frigyes: Tanár úr, kérem* című novelláskötetének bevezetőjét mondta el.

A Boronkay Baráti Kör Boronkay Ösztöndíjának átadására is e napon került sor,

a díjat *Fábián Gábor* igazgató úr, a BBK elnöke nyújtotta át a két kitüntetettnek: *Virsinger Dominikának* 10.A és *Horváth Roland Lászlónak* 14.P.

Ünnepségünket a Boronkay síremlék koszorúzásával fejeztük be, ahol *Ujvári István* emlékezett meg Boronkay Györgyről. Ujvári tanár úr az, aki több mint ötven évet dolgozott a tantestület tagjaként, de tevékenysége messze túlnyúlik iskolánk keretein. Munkásságának fő jellemzői az igényesség, a precizitás és a sokoldalúság. Ő volt a Boronkay-kultusz egyik megteremtője, és a Boronkay Baráti Kör alapítója is. A mostani megemlékezésén az egykori diákoktól kapott levelekből

idézett Gyuri bácsival megélt történeteket.

Az iskola névadója sírhelyének megkoszorúzás előtt itt még meghallgathattuk *Kozma Andor: Karthágói harangok* című versét, *Fabók Báborka* 10.A osztályos tanuló előadásában.

A koszorúzás után az 50, illetve 60 éves évfolyam-találkozó résztvevőit a díszteremben vártuk, ahol immár szűkebb körben folytatódott számukra program.

Fábián Gábor tartott a vendégeknek itt egy rövid iskolatörténeti összefoglalót az elmúlt fél évszázadról, majd sor került egy közös fotó elkészítésére is.

Hujbert István

Fábián Gábor és az emlékező közönség

ÉVFOLYAMTALÁLKOZÓK

35 éves találkozó – E tanévben szerveztük meg első alkalommal, 2017. május 27-én a 35 éve végzett osztályainak évfolyamtalálkozóját. Ezen eseményen minden 1982-ben végzett diák találkozhatott egymással.

25 éves találkozó – Az immár hagyományosnak tekinthető, hiszen idén volt már a negyedik alkalommal, hogy megrendeztük a 25 évvel ezelőtt érettségizettek évfolyamtalálkozóját, amire ebben a tanévben 2017. május 27-én került sor.

A 35 éves évfolyamtalálkozó csoportképe

Fotó: Kiss Tünde

A 25 éves évfolyamtalálkozó csoportképe

Fotó: Kiss Tünde

Köszöntöm Szent György-napi ünnepségünkön megjelent Vendégeinket, Kollégáimat és az osztályokat képviselő tanítványainkat!

Megszólítottam. Annak okán, hogy immár a 35. tanévem befejezéséhez közeledem, és ez a szám már jelzi, hogy hamarosan itt a nyugdíjba vonulás ideje. 1981-től vagyok a Boronkay tanára, végül is egy egész emberöltőnyi időt töltöttem itt el, részese voltam sok változásnak, osztályfőnöke hét osztálynak nappali, négynek esti tagozaton. Ne féljenek, nem idézem fel egész boronkays pályafutásomat, de engedjék meg, hogy pillanatfotókba tömörítsem legélesebben megjelenő emlékeimet. Tanítványaimmal minden tanév kezdetén „Nyári anzix” címmel élménybeszámolót szoktam íratni, sokat megtudhatunk a tanulóról, íráskészségéről, stílusáról, gondolkodásmódjáról, személyiségéről. Legyen ennek a beszédnek ez a címe: „Boronkays anzix”

Az idei tanévnyitó ünnepségünkön *Nemes Nagy Ágnes Tanulni kell* című versét választottuk költői ihletésű vezérfonalnak. Ezt a versét a New York-i Hétfégy Magyar Iskolának ajánlotta 20 éves jubileuma alkalmából 1979-ben. A legszebb, legörökebb útmutató így hangzik:

„tanulni kell magyarul és világot,
tanulni kell mindazt, ami kitárul,
ami világít, ami jel:
tanulni kell, szeretni kell.”

Azt hiszem, hogy iskolánk legértékesebb, leginkább vonzó tulajdonsága sokszínűsége. Én most a tárgyamhoz, a magyar nyelv és irodalomhoz kapcsolódó legmaradandóbb emlékeimet szeretném felidézni.

Néhány évvel ezelőtt egy törekeny, szőke kislány kápráztatta el a Szent György-napi ünnepség közönségét *Shakespeare Hamlet* című drámájának részletével: *Ophélie monológjával*. Bűvölnen hallgattuk szép artikulációját, beszédének dallamát és csengő hangjának zenéjét. Szerencsések azok, akik akkor itt lehettek, de azok is, akik színházban, filmben láthatják. Mert színésznő

lett, megvalósította álmát. *Zsigmond Emőkének* hívják.

Köszönjük Emese! Egy tévéreklám (ritkamód szellemes) szlogenje az előbbi mondat. Sarmos fiatalember, bankvezetőként mondja a bohókás ötleteket adó leánynak. Nos, ez a bankvezető *Turek Miklós*, színész, előadóművész, a versek szerelmese. Műfajt teremtett, az általa versszínpadnak nevezett előadásával járja az országot, a külföldi magyarsághoz viszi el *Petőfi, József Attila, Faludy György, Radnóti Miklós* és *Pilinszky János* sorsát és költészetét. Mindig szívesen jön az alma materbe, hallgassák meg egy diákunk véleményét arról, amit látott.

Szenzációszámba megy, ha valaki képes kívülről megtanulni *Ékes, édes apanyelvünk* című humoros gondolatmenetet a magyar nyelv sokszínűségéről, gazdagságáról. E mű előadásába még olyan nagy művészek is beletört a bicskájuk, mint *Sinkovits Imre, Marosvölgyi Gergely*nek bezzeg nem. Ez az igazán nehéz, agytornát igénylő mű meghozta Marosvölgyi Gergely elismerését. Élvezettel, tanáros oktató modorban adta elő mindig nagy sikerrel. Gergely ma már műszaki tanár, előadóművész (*József Attila* minden költeményének tudója) és ő maga is költő. Ő is szívesen jön, és színvonalas összeállítást adott elő a diákoknak 2016-ban a Költészet Napi megemlékezésen.

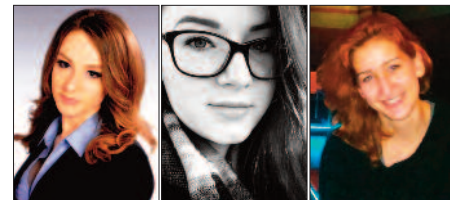
2017-ben egy Költészet Napi városi rendezvényen *Koncsor Milán* – Marosvölgyi Gergely kortársa – megzenésített verseivel tisztelgett költészetet szerető fiatalok csoportja, köztük sok boronkays diák. Büszke vagyok arra, hogy Milán dedikálta nekem első, iskolai kiadású kötetét.

Ma már meglelt édesapja, aki megőrizte fiatalos lázadását, sajnos nem tudom ír-e még verset, de gyermekeit biztosan olvasó,

verskedelő fiatalokká neveli példájával. Húszon évesen a *Mozgó Világban* jelentek meg költeményei. Az esti tagozaton végzett, büszke vagyok rá, jegyezzük meg a nevét: *Magos Árpád*.

Ma már fiatal édesanya és magyar-német szakos kollégáné *Makkné Kende Adrienn*, aki a Kossuth rádióban rendszeresen felhangzó „*Beszélni nehéz*” című műsorban tette országszerte ismertté iskolánk nevét. Megszervezte iskolánk beszédművelő szakkörét, minden feladványt sikeresen megfejtettek, és hetente hallhattuk elismerően nyilatkozni a műsorvezetőt a munkájukról.

Beszédművelés: meg kell említeni egy töretlen sikorsorozatot, a *Szép Magyar Beszéd* nagy hagyományú rendezvényét, ahol minden évben elhoztunk Kazinczy-emlékérmet. A teljesség igénye nélkül: *Kalácska Eszter, Szabó Berta, Dallos Diána*.

Hazajáró. Emlékeznek, két váci fiatalember fogta hátizsákját, túrafelszerelését, és elindult szerte a Kárpát-medencében találkozni a magyar kisebbségekkel, megismerni életüket, múltjukat, jelenüket és hagyományait, kultúrájukat. Egyikük, *Kenyeres Oszkár*, csendes szavú, sokat olvasó, mély érzésű fiatalember útja is innen indult.

Sok szép, felemelő előadást idézhetnék még fel, de ezek egy újabb ünnepi beszéd kereteit igénylik. Hadd adjak ötletet valamelyik elkövetkező Szent György-napi ünnepség ünnepi beszédének témájára: a drámai játékok nagy pillanatai a Boronkayban.

„*Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem az útszélre esett. Jöttek az égi madarak és fölcsipegették. Más mag köves talajba hullott, ahol nem volt neki*

4 elég föld. Gyorsan kikelt, mert nem volt mélyen a földben. Amikor azonban forrón tűzött a nap, elszáradt, mert nem volt gyökere. Ismét más szűrős bogáncsok közé esett. Amikor a bogáncsok felnőttek, elfojtották. A többi jó

Urbán Márta

földbe hullott s termést hozott, az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosat, a harmadik meg harmincszorosat. Akinek füle van, hallja meg!”

A mi munkánk is ez. A tudásra való esélyt meg kell adnunk mindenkinek újra és újra, még ha úgy tűnik, hiábavaló is. Mert hinni kell, hogy az a kicsiny mag egyszer termést hoz, lehet az gazdag, de a legreménytelenebb körülmények közt is megfoghat.

Befejezésül Németh László gondolatát osztom meg önökkel, s kívánok kollégáimnak, tanítványainknak és vendégeinknek további kitartó tanulást az élet minden területén.

„Ha távozóban egy más bolygón megkérdenék, mi volt a földi élet legnagyobb

öröme: a tanulást mondanám. Nem az, amelynek a végén egy vizsga áll, hanem amit az ember kíváncsiságából, kirándulásként tett egy új nyelvbe, az azon át megközelíthető világba, egy új tudományágra, munkakörbe. S ha utána azt kérdenék: mi az, amiért a földet a történelem után is sajnáltam itthagyni: azt mondanám, hogy olyan korból és olyan országból jöttem, amelyben a tanulás alkalmas a hozzávaló kedv együtt és rendkívüli mértékben megnőtt.” (Németh László: Sajkódi esték, Bp. 1974. 335.)

Reméljük.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Urbán Márta

Fotó: Cinege Zsolt

ÚGY MENTEM EL INNEN

Az összejövetel a tanüzem mérőlaborjában kezdődött, ahol minden jelenlévő összefoglalta az elmúlt fél évtized fontosabb eseményeit. A beszélgetést az osztályfőnök moderálta. Öröm volt látni és hallani az éltük delelőjén lévő volt tanítványokat, a férjé, családapává és sikeres szakemberekké lett férfiakat és az ugyancsak szép ívű karriert befutó és nem mellesleg gyönyörű két hölgyet.

Az általuk elmondottak arról gyöztek

meg bennünket, hogy a nekik szentelt idő, energia, türelem és szeretet, mint elvetett mag jó földbe hullott és gazdagon termett jó gyümölcsöt.

A beszélgetés egy közeli pizzériában folytatódott, ha lehet még jobb hangulatban.

Lányok, fiúk, köszönet a meghívásért, a helyállásotokért valamint az egymáshoz és az alma materhez való hűségetekért!

Kovács Kálmán

Foltán és Kovács tanár urak

*Ugy mentem el innen, mint kis gyermek,
És mint meglett ember úgy jöttem meg.
Hej azóta húsz esztendő telt el
Megrakodva búval és örömmel...
Húsz esztendő... az idő hogy lejár!
„Cserebogár, sárga cserebogár.”*

Húszéves érettségi találkozóra kapunk megtisztelő meghívást Foltán Zoltán osztályfőnök úr, Veres József tanár úr és jómagam május 13-ára. Az egykori 4.A gépgyártástechnológiai számítástechnikus osztály összetartó szeretetét tükrözi, hogy öt évenként összejönnek látni és hallani egymást.

A 20 éves osztálytalálkozó csoportképe

GONDOLATOK EGY FÉNYKÉP SZÜLETÉSÉHEZ (AVAGY SZÉLJEGYZET EGY FOTÓ MARGÓJÁRA)

Kedves Olvasó!

Amikor a Váci Gépipari Technikum – az iskola jelenlegi megnevezésétől eltérően egyrészt az egyszerűség, másrészt a tartalmi szempont miatt, maradjunk most ennyiben – 1967-ben érettségizett egykori diákjai, 50 éves évfolyam-találkozójának szervezési előkészítése elkezdődött, Dian tanár úr azzal a kéréssel állt elő, hogy írjak néhány sort a majdani közös fotóhoz.

Akkor, én ezt a *felkérést rögtön elutasítottam*. Tettem ezt alapvetően azért, mert egyrésztől nem éreztem magamban annyi elhivatottságot, hogy ezt megtegyem. Így hát megnövekedett családi, – mert az özvegyességem mellett, szerencsére négy unokám is van – és egyéb irányú elfoglaltságaimból adódó *időhiányra hivatkoztam*.

A szervezési munka során, *több mint tíz alkalommal* áttekintettem. Így az *iskolai dokumentumaimat*, a közös kirándulásokról, és a ballagásunkról készült *fotóinkat*, az eddigi *9 érettségi találkozóhoz*, az osztályfőnökünk – *Bors Károly tanár úr* – 80 éves születésnapjára *meglepetés partijához* kapcsolódó jegyzeteimet, és az ott, valamint az ezek előkészítéséhez és utóéletéhez kapcsolódóan készült fényképeket.

De sajnos át kellett nézmem az *elvesztett tíz osztálytársunk*, és *hét házastársunk* temetéséhez fűződőeket is. Az általunk is előre ismert esetekben, hat, illetve három temetésen többen személyesen is képviseltük osztályunkat.

Ezek során *számos emlék* kezdett varogni a fejemben.

Ezt csak fokozta az, amikor *kilenc osztálytársunk* sírhelyének pontos felkutatása után, harmadmagammal *sírjaikat felkerestük*. A tizedikhez csupán azért nem jutottunk el, mert az Johannesburgban van és ez az út egy nap alatt nem járható meg.

Node félre a tréfát, és ezt a megjegyzésemet, minden bizonnyal szépmelékű *Bakó Zoli* barátom is megbocsátaná, annál is inkább, mert eszembe jutatta a legutolsó itthoni látogatását, amikor is Hofi Géza műsorán a könnyeit hullatva, a térdét csapodva nevetett.

Végül *áttekintettem* a 2009 szeptemberében megalakult *Boronkay Baráti Kör Hírleveleit*, meghívóit, és az *Ujvári tanár úrtól* kapott „*Karácsonyi levél öregdiákjaimnak, és más barátainak*” szülő kiadványokat.

Mindezek után, – hozzá téve a közel 70 éves életkoromból adódó tapasztalataimat is – *egyre több munitiót* éreztem magamban ahhoz, *hogy a felkérésnek eleget tegyek*.

De ekkor *újabb gondjaim keletkeztek!* És, hogy mik is voltak ezek?

Alapvetően az, hogy *véletlenül sem szeretnék a próféta köntösében*, mások nevében is tetszelegni, illetve nem szeretném a „*fényezés*” elvéből kiindulva, a dolgokat *rózsásra festeni*, vagy a *demagógia* érzetét kelteni.

Továbbá az, hogy *mi az amiről* – egyrészt az illendőség, másrészt a zsványbecsület miatt – *nem szólhatok*.

De legfőként az, *nehogy kihagyjak valami fontosat*. Ezen kívül senkit *nem szeretnék megsérteni*, vagy bárkiben hiányérzetet kelteni. Mert ugye tudjuk, hogy a *szó elszáll*, de az írás megmarad, és *utólag* mindig, másoknál is *okosabbak vagyunk*.

Végül, *nem szeretnék túlságosan személyes* sem lenni, de hát ez szinte elkerülhetetlennek tűnik, mert az életünket érintő kérdésekről, emóciók nélkül írni szerintem lehetetlen lenne.

Hiszen már a „*Kis herceg*”-ből is tudhatjuk azt, hogy „*Jól csak a szívvel lát az ember*”.

Summa summárum a számológép elé ültem!

Akkor hát *vegyük is sorra a dolgokat*.

Legelőször is le kell szögezmem azt, hogy *mi sem voltunk különbe a „Deákné vásznánál”!*

Nem csak a terjedelem, hanem alapvetően a tisztelet miatt, *nem szólhatok* a tanárainkkal szembeni kisebb-nagyobb *csínytevéseink* részleteiről.

Ugyancsak *tabu* – az akkor még igen felháborító, de mára már szinte elfeledett – *a részükről*, velünk szembeni vélt, vagy jogos *diákszerelmeink*.

A *diszkréció* miatt, *nem szólhatok a diákszerelmeink*, az egymással szembeni *fricskázások* – mert azért akkor is akadt ilyen – részleteiről.

Szintén el kell felejteni a kirándulásaink, a tablókép készítés, valamint a találkozónk *szervezési feladatainak nehézségeit*.

Nem szólhatok arról, hogy az életben *nem mindig a legjobb* tanulóink jutottak a *legmesszebbre*, mert ez a tanulás elleni agitáció vádjával illelhetne.

Nem szólhatok azon diáktársaimról sem, akiket a *rendszerváltás gondjai* nem a legszerencsésebben érintettek.

Ők ugyanis akkor a tulajdonosi- ill. az iparszerkezet átalakulása miatt kénytelenek voltak *egzisztenciájukat is elveszítve* munkahelyet váltani, ami sokuk nyugdíját is érzékenyen befolyásolta.

Nem szólhatok a bennünket ért *betegségekről*, és *tragédiákról*, mert ezeken túl kell tennünk magunkat. Annak ellenére, hogy ez természetesen nem minden esetben sikerülhet maradéktalanul.

Nézzük tehát, miről is szólhatok.

Mindenek előtt *tisztelettel*, ill. *barátsággal* kell megemlékezmem *elhunyt tanárainkról* és *diáktársainkról*.

Köszöntenem kell az *iskola jelenlegi tantestületét*, diákjait és egykori diáktársainkat.

Az *iskola jelenlegi nevével*, úgy érzem valamennyien, egyetértünk. Hiszen mindannyian ismertük, és személyisége miatt is tiszteltük, *Boronkay György tanár urat*.

A *cirkalmas megnevezést* viszont, túlságosan „*gimnáziumizűnek*” érzem. Ebből, egy külső szemlélő számára nem tűnik ki az iskolában folyó jelenlegi munka.

Mielőtt bárki is *laikusnak* nevezhetne, szeretném leszögezni, hogy mindezt *nem 50 év távlatából* teszem.

Igaz ugyan, hogy az iskolával való *közvetlen kapcsolat* akkor *megszakadt*, de az közvetetten tovább élt.

Ez sokáig csak a téli hónapokban a tornatermi baráti focimeccseket jelentette.

Később, *néhai sógorom*, *Szigeti János* is az iskola tanára lett.

Egykori barátom szépmelékű felesége, *Surman Borika* révén is, – aki szintén az

iskola tanára volt – több évtizeden keresztül sok információhoz jutottam.

Majd miután a *gyermekeim* és a menyem, rokonságom, egykori osztálytársaim több gyermeke, a fiam barátai – akik között van, aki az iskola jelenlegi tanára – és sporttársai is *az iskola tanulói* lettek, ez a kapcsolat újra közvetlenebbé vált.

Majd ezek megszűnte után, a „*Boronkay Baráti Kör*”-beli tagságom a kapcsolatot ismét élővé tette.

Ugyancsak a legnagyobb tisztelet hangján kell köszöntenem *Bors tanár urat*, aki mint osztályfőnökünk, „*a tisztelt római* (ide az éppen aktuális egytől négyig terjedő számot kell értenünk) *per nagy cé osztály*”-t közvetetten, – ámde akkor még számunkra talán fel nem ismert módon – terelgetett minket az iskolai kirándulásaink szervezésében is.

Ebben felesége *Judit*, szintén a segítségünkre volt.

A Tanár Úrtól gyakran hallhattuk azt is, hogy „*csupán csak a gyengébbek kedvéért mondom el még egyszer*”, de ezt soha sem megalázó módon tette.

Osztályfőnökünk embersége és mellettnünk való korrekt kiállása, – melyeket most nem részleteznék – több esetben is megnyilvánult. Ami az akkori *36 fős osztálylétszámot* tekintve bizonyára nem kis feladatot jelenthetett számára.

Ez is példaként szolgálhatott számunkra. Elősegítve azt, hogy a későbbi találkozásokat folyamatosan megtartva, örülhettünk eredményeinknek és osztozhattunk egymás tragédiáiban.

De talán *a legfőbb kérdés az lehetne*, hogy MIT IS JELENTETT AZ ISKOLA?

Nagyképűség lenne, – legalább is szerintem – ha azt mondanám, *hogy akkor mi azt* mindannyian tudtuk. Hiszen az életkorunkból adódó tapasztalatlanságunk sem tette ezt indokolttá.

Minderre *csak később*, a munkánk és a családi életünk alakulása során éreztünk rá fokozatosan.

Ezt, ma már az életünk utolsó negyedéhez érve, bizton állíthatom.

Az, *hogy úgy* a középiskolában, mint a további tanulmányaink során *kire mi, és mennyi ragadt*, így többek között az, hogy a „*lex minimi*” elvét *mennyire tudjuk érvényesíteni*, csak később vált nyilvánvalóvá, legalább is számomra.

Ez *nem a lexikális tudás* feltétlen elősőbbiségében, – hiszen az idővel meg is kopik, de a szükségszerűségnek megfelelően pótolható, sőt fokozatos megújításra is szorul – *hanem egyfajta műszaki gondolkodásmód* kialakulásában öltött testet.

És abban, hogy *ez kinél és milyen módon jutott érvényre* az életében, az egyéni tudásán kívül *más tényezők is* jelentősen befolyásolták.

Így többek között a *családi háttér*, valamint a lakóhelyünk földrajzi helyzetéből adódó *munkalehetőségek*.

Jelentette továbbá azt is, hogy *kialakult egy*, döntő többségét tekintve azóta is *összetartozónak tekinthető társaság*, akikhez később a feleségek is szép számmal csatlakoztak.

Közöttük olyan is van, aki férje halála

után is hozzánk tartozónak érezve magát, találkozásink rendszeres résztvevője maradt.

Életünk későbbi szakaszában, – tudva azt, hogy *mi sem vettük jó néven*, ha a „*Tanulj fiam, hiszen magadnak tanulsz*”, szlogennel traktáltak – próbáltuk meg terelgetni gyermekeinket. Akik, ugyancsak nem vették tőlünk jó néven, ha olykor hasonló hibába estünk.

Mondván, „*ugyan apu ez ma már nem úgy van, mint a ti időtökben*”.

De hát mit tehetnénk, hiszen ma is ilyen a szülők sorsa.

Mindezen gondolatokkal a fejemben *álltam a fényképezőgép elé* a közös fotónk elkészítésekor.

Az iskolához *méltó ünnepség*, az *évfolymtársakkal* történt előzetes és helyszíni *beszélgetések*, a szépszámú *jelenlévők*, valamint az *osztálytársaimmal való ismételt találkozás*, megerősítették a bennem felmerült *gondolataim helyességét*, az iskolához és az egymáshoz való lényegi kötődésünket.

Remélem, hogy ezt még sokáig élvezhetjük, egyúttal tervezve azt is, hogy ezen túl a találkozásinkat évente fogjuk megtartani.

Őszintén remélem, hogy a jövőben *az unokáim között is lesz* majd, *aki* a tanulmányai során folytatva családi hagyományunkat, *szintén az iskola tanulója lesz*.

Befejezésül pedig, a „*Boronkay-Löwy Váci Öregdiákok Hírlevele*” olvasóinak, egykori tanárainknak és valamennyi diák társamnak *minden jót kívánok!*

Kikillai Gábor
1967-es IV./C

Az 50 éves évfolymtalálkozó csoportképe

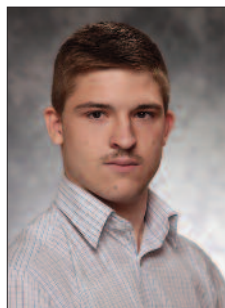
BORONKAYSOK, AKIKBEN MEGVAN A „SPIRITUSZ”

Kareczki Réka, iskolánk 11.A osztályos tanulója a borlapos sajtófotós munkái mellett ebben az évben egy új szerepben is kipróbálta magát, a váci ESTV Spiritusz életmód és sportmagazin műsorának egyik rovatába a városi korosztály kiválóságaival rendszeresen készít egy-egy rövid riportot. Eddig *kilenc boronkayssal* készített interjút, úgy gondoljuk, érdemes olvasóinknak

is megismerni őket, hiszen nagy valószínűséggel e nevekkel hamarosan találkozhatnak majd az országos híradásokban is.

A fiatal szárnypróbáló riporter maga is számos atlétikai számban országos ifjúsági bajnok, nagy empátiával és lelkesedéssel keresi fel korosztály sportoló reménységeit, művészhajlékat, különleges fiataljait, és készíti és szerkeszti velük a remek tévés anyagokat. Az eddigi visszajelzések alapján, jó nyomon halad, és további riportok várhatóak tőle e televíziós műsorban.

Fodor Béla
makettkészítő

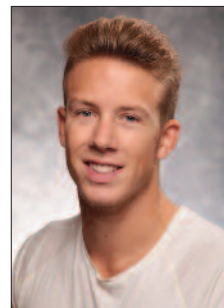
Fogarasi Flóra
grafikus

Nagy Lina
művészi
teremkerékpáros

Kácsor Gréta
kézilabdás

Ács Kristóf
evezős

Földi Máté
focista

Vass Réka Virág
karatés

Pothoroczki Balázs
vívó

Csepreghy Kinga
röplabdás

Kareczki Réka Fodor Béla makettkészítővel, az „Újrahasznosított történelem” verseny EB³ nevű győztes csapat tagjával

SAJTÓFOTÓ KIÁLLÍTÁS – 2017

Immár negyedik alkalommal rendeztük meg iskolánk sajtófotó kiállítását a Bor-Lap Csoport 26 tagjának 78 fotójából, amelyeknek nagy része a rendezvényeinken készült, de láthattunk még itt remek természetfotókat és különleges művészi kompozíciókat is. A megnyitó házigazdája **Mozjes Zsófia**, a Boronkay öt rendszeres kiállításának szervezője volt. A kiállítást **Szilágyi Lajos**, iskolánk egykori informatika tanára, a fotószakkör egykori vezetője, a Forte Fotóklub és a Madártani Egyesület tagja, természetfotós nyitotta meg.

SZÍNKÖRÜNK ÚJ BEMUTATÓJA

2017. április 4-én és április 5-én mutatta be iskolánk színköre **Shakespeare: Szentivánéji álom** című színművét. A darabot **Ferencki Adrienn**, iskolánk magyarszaki tanára rendezte.

BEISKOLÁZÁSI REKORDOK

A nyílt napjaink rendkívül népszerűek

A középiskolák életében igen fontos esemény az, hogyan, milyen létszámban, s főleg milyen minőségben sikerül beiskolázni a leendő 9. évfolyamosokat. Az első rekord megelőlegezhető volt, mert engedélyt kaptunk egy plusz nyelvi előkészítő osztály indítására, így 226 főt vettünk fel a mostani 8. osztályosok közül. A második rekordot a jelentkezők száma adta 732 fővel. Tulajdonképpen ez vonzotta a további rekordokat. Az általános iskolások összesen 2346 jelölést tettek a Boronkayra, azaz átlagosan egy diák minimum három különböző kódot jelölt be nálunk. Hiába növeltük a felvehető tanulók létszámát, egy kivételével minden kódon magasabb pontszám kellett a bejutáshoz, mint tavaly. Volt, ahol majdnem 20 ponttal (!!!). Egyre messzebből is vannak jelentkezőink. Már könnyebb lenne felsorolni azokat a megyét, ahonnan nem érkezett adatlap, mint azokat, ahonnan igen. Igaz, van, ahonnan csak 1-3 fő (Zala, Békés, Somogy, Vas, Győr-M-S, Csongrád, Borsod-A-Z, Szabolcs-Sz-B), de a „hírmondó” elv már ezekben is érvényesül. Egyre nagyobb az érdeklődés Budapestről, Hevesből, Jász-N-Sz-ból és Komárom-E-ből, megtartva a magas számot Pest és Nógrád megyékből. Így az már nem is meglepő, hogy 143 különböző iskolából gondolta legalább egy diák úgy, hogy középiskolába hozzánk szeretne járni. A felvett tanulók általános iskolából hozott átlagos tanulmányi eredménye a kötelező érettségi tantárgyakból számolva 4,72. Persze, tudjuk, ez csak a felszín, s nagyon sokat kell majd dolgozni azon, hogy majdan esélyük legyen a továbbtanulásra és ezzel vagy e nélkül, de igazán sikeres emberekké váljanak. Mindenesre azt kijelenthetjük, hogy legalábbis a képességeket tekintve az adott korosztály felső 10%-ból sikerült beiskolázni a diákokat, s ez jó alap kell legyen

Elnyertük a „Minősített Tehetséggondozó Műhely” címet

az eredményes oktató-nevelő munkához.

Természetesen az elmúlt 3-4 hónap sem telt el országos szintű eredmények nélkül.

Sportban ismét dobogós helyen végeztünk az országos összesítés alapján (2. hely), amiért a MTA-n megtartott ünnepségen vehettünk át díjat és pénzjutalmat.

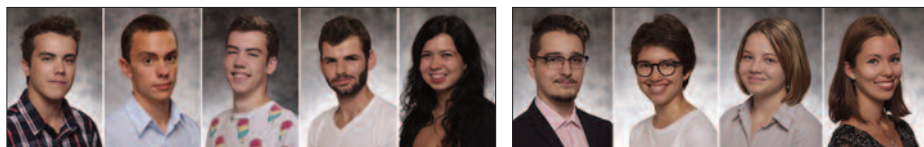
A Diákolimpia® országos eredményességi rangsorában a Boronkay 2. helyen végzett

Tizenhárom diákkal voltunk ott az OKTV-kategóriás *szakmai tanulmányi versenyek* döntőiben, amely szintén iskolatörténeti rekord. Igaz, ezúttal a dobogós helyezésekről lecsúsztunk, de így is értékes felvételi pon-

tokat szereztek a diákok mind a négy szakmai területen: gépészet, elektronika, informatika és környezetvédelem.

A közismereti tantárgyak országos versenyeiről számtalan TOP10-es és szép számú dobogós helyezéseket hoztunk el: matematika, kémia, fizika, informatika, angol nyelv, német nyelv, történelem. AZ OKTV mindig egy külön kategória, hiszen ez a legmagasabb szintű tanulmányi verseny, amellyel felvételi plusz pontok is szerezhetőek a felsőoktatásba való bejutáshoz. Döntőseink voltak: matematikából, informatikából, magyar nyelvből, angol nyelvből, német nyelvből és francia nyelvből, de ezek mellett szinte minden tantárgyból eljutott néhány diákunk a második fordulóra.

A tanév egyik legnagyobb sikerének tekinthető, hogy öt évre *elnyertük a „Minősített Tehetséggondozó Műhely”* címet, amely az eddigi munkánk elismerése mellett – reményeink szerint – lehetőségeket fog biztosítani az ilyen jellegű pályázatok könnyebb elnyeréséhez. **Fábián Gábor igazgató**

OKTV-döntőseink matematikából és humán tárgyakból

Kiadja: Váci Szakképzési Centrum Boronkay György Műszaki Szakgimnáziuma és Gimnáziuma
Székhelye: 2600 Vác, Németh L. u. 4-6.
Telefon: 27/317-077 **e-mail:** boronkay@vac.hu
Felelős kiadó: Fábián Gábor
Felelős szerkesztő: Ujvári István
Archívum: www.boronkay.hu/hirlevelek
Lapterv, tördelés: Boronkay Arculat Stúdió